

Է ՏԱՐԻ, ԹԻԻ 11

1859

ՆՈՅԵՄԲԵՐ 1

ԱՆԿՈՒՄՆ ՏԵՐԵՒՈՑ

Մըռայլ տըխուր աննըւէր
յրտարն ի հիւս օրհասի
իռէ զթեւոյն հովանի
կանաչ աչօք անտառին :

Սըռլի տերեւն ի բունոյն
յրտունք նորին գարնանի,
երդ շուրթն ամկին ի ծարաւ
եղեալ յանոյշ մօրն ի ստեանց :

Մնաց բնութեան զոհ անմուռն
թայ քունէ ի յերկիր .
դ ուր կառեալ լընթացից՝
ն իւր շիրմին կափարիչ :

Սեռն արտասուաց արժանի,
ի փառք նորին անյարիր .
Աբբը հիբին լալ զաղէտս՝
! Վեհ մարդոյն խամրին կեանք :

Սի մի օգոյ շունչ ի սոյլ
գորովոյ սաղարթուն
բերց նորին ընտրանաւ
կերս առնու դամբանի :

Ոչ փայլ դիմաց կամ երանգ
Օ օրեն անոյշ բարեխօսք .
Մի ուր հանգէս պերճ գեղոյ,
Մոյն մահու բաշխ է սիրուն :

Եւ ոչ ծածկոյթ իսկ թեթեւ
Սընայ ծառոյն ի սարսուռ,
Յոյր լոկ նըշխար սին կըմախք՝
Հողմունք ճօճին ի յորրան :

Եւ ո՛ր դու ծառ վարսաւոր,
Սէն մի զարդուցդ այդ հրաժեշտ
Սէն մի աւուրցդ ածեալ մահ՝
Չափէ կենացդ ըզսահման :

— Իսկ պանդըխտեալ մեր ոտից
Ո՛հ, քայլք տըւան զաչացու :

Հ. Գ. Ճ.